

De zevende bazuin

De zevende bazuin

Maarten van Leeuwen

Eerste druk, maart 2019

©2019 Maarten van Leeuwen

Omslag: Johannes de Evangelist op Patmos,

Jheronimus Bosch, Gemäldegalerie, Berlijn

ISBN: 9789402189032

<http://www.bravenewbooks.nl/maartenvanleeuwen>

Proloog

Waar? Hier is geen waar, geen waarom, geen zijn, geen was. Welkom in het allesomvattende niets, daar waar leven noch dood bestaat, de rede een niet bestaand begrip is, net als liefde, schoonheid, haat, zingeving en zinloosheid. Nee, we zijn niet in dat wat heelal wordt genoemd, of kosmos. Immers daar bestaan zaken als energie, kracht en materie, dimensie, ruimtetijd. Wij zijn voorbij licht, wat immers een trilling is, net als de gedachte of het gevoel, we zijn voorbij zicht. We hoeven ons dus ook niet af te vragen, als we dat al zouden kunnen, hoe daar (dus nergens, al is dat ook een onbestaandheid) twee mannen met elkaar in gesprek kunnen zijn. Maar laat ons een moment naar ze luisteren. Nu. Nu het nog kan.

B: 'Soms ben ik die oorverdovende stilte hier zat.'

A.: 'Vind je dat een goede rede om te spreken?'

B.: 'Ik heb er soms behoefte aan ja, maar jij hult je liever in stilzwijgen.'

A.: 'Dan kan ik beter luisteren. Dat heb ik je al zo vaak gezegd.'

B.: 'Maar als niemand iets zegt, als er alleen maar stilte is, wat valt er dan te luisteren?'

A.: 'Niets, dat is er nu juist zo mooi aan.'

B.: 'Ga je weer op de tautologische toer?'

A.: 'Helemaal niet, ik kan gerust zonder die Wittgenstein, maar jij viel me lastig met die onnodige oxymoron.'

B.: 'Schei toch uit, vleesgeworden paradox die je bent.'

A.: 'Wat dat aangaat zijn we in elkaars tegenpoligheid elkaars gelijken.'

B.: 'Het is wel duidelijk waar die zogenaamde zoon van je zijn voorliefde voor parabels vandaan haalde.'

A.: 'Die heeft hij niet van mij, maar gejat van die Hellenistische stoïcijnen en cynici. Maar of het mijn zoon is hangt af van in welke hoedanigheid je me aanspreekt.'

B.: 'Als de vader van C. Ik heb hem trouwens al een tijdje niet gezien. Is hij soms eindelijk teruggekeerd?'

A.: 'In dat geval zou je mij niet zo rustig mijn luisteren naar het niets ontnemen.'

B.: 'Dat klopt. Dan was er eindelijk werk aan de winkel. Ach, misschien is hij elders een beetje rotzooi aan het trappen.'

A.: 'Ik heb nog niets vernomen, maar wie weet. Het komt door die eeuwige jeugd van hem.'

B.: 'Jouw schuld.'

A.: 'Pas een beetje op je worden B., alsjeblijft.'

B.: 'Sorry, fout, jouw fout.'

A.: 'Mijn gebaar om de boel een beetje op orde te krijgen bedoel je.'

B.: 'Ach, schei eens uit. Je hebt die amateurs van de Olympus weggevaagd uit pure kinnesinne, niets dan kift.'

A.: 'Dat zijn doorgaans de enige drijfveren die jou uit je luie stoel weten te jagen.'

B.: 'In elk geval kom ik nog met regelmaat uit mijn luie stoel. Jij doet de laatste tijd niets anders dan naar die zogenaamde stilte van je luisteren.'

A.: 'Me dunkt, dat zouden er meer moeten doen. À propos, hoe zijn die lui er toch op gekomen?'

B.: 'Waarop?'

A.: 'Op die uitdrukking: ledigheid is des duivels oorkussen?'

B.: 'Dat is toch juist de lol, dat die lui er vaak helemaal niets van begrijpen?'

A.: 'En de boel omdraaien.'

B.: 'Er een bende van maken.'

A.: 'Is het onkunde of onwil, denk ik wel eens.'

B.: 'Jij bent nogal de persoon om je dat af te vragen zeg.'

A.: 'Weer een steek onder water. Daar teer jij op hè, loeder.'

B.: 'O sorry hoor, ik dacht dat je het nog had over dat stelletje ongeregeld, die Olympiërs.'

A.: 'En leugens.'

B.: 'Het enige wat men met liegen bereikt is niet geloofd te worden als men de waarheid spreekt. Ik ken mijn Aristoteles.'

A.: 'Dat mocht je willen, jij staat nog verder van de waarheid dan ik tot de mensheid.'

B.: 'Dat kan zijn, maar ik geloof, sorry, meen, dat je de boel nu wel erg laat versloffen. De laatste keer dat je je om ze bekommerde was toen met C..'

A.: 'Me dunkt, je hebt zelf gezien hoe ze daar met een beetje hulp van jouw kant mee om zijn gegaan.'

B.: 'Dat heb ik inderdaad met veel genoeg waargenomen en heus, mijn inbreng behoeft geen overdrijving. Kleine zetjes in de rug, meer was echt niet nodig.'

A.: 'Ondanks leugens bereik je door het geloof de waarheid. Is dat wat?'

B.: 'Lelijke formulering en een uiterst zwakke propositie aangezien die al tijden gefalsificeerd is.'

A.: 'Naar menselijke maatstaven wellicht, maar hier gelden toch niet de wetten van Karl Popper?'

B.: 'Hier bestaan überhaupt geen wetten, maar dáár toch wel?'

A.: 'Jawel, maar doorgaans geen erg goede wetten, die trouwens ook nog eens stelselmatig worden genegeerd en misbruikt.'

B.: 'Nu kom je waar ik je hebben wil.'

A.: 'Wat bedoel je?'

B.: 'Nou, dat het hoog tijd wordt dat je weer eens aan de bak gaat.'

A.: 'Dus jij wilt je gaan bemoeien met mijn to-do-list, terwijl je enige bestaansreden is om alles wat ik maak af te breken.'

B.: 'Je doet me onrecht. Toevallig heb ik meerdere bestaansredenen en dat wat jij afbreken noemt doe ik alleen onder werktijd.'

A.: 'Nou, dan lijkt het me dat je overuren draait.'

B.: 'Ik kan me inderdaad niet geheel aan de indruk onttrekken dat we wat arbeidsmoraal er andere ideeën op na houden.'

A.: 'Ga jij nu spreken over moraal? Breek me de bek niet open zeg. De moraal is mijn domein en los daarvan staan wij werkelijk op alle fronten lijnrecht tegenover elkaar.'

B.: 'Toch zijn we onlosmakelijk met elkaar verbonden, dat weet je net zo goed als ik.'

A.: 'Helaas kan ik je niet tegenspreken, we zijn als kop en munt, Jut en Jul, water en vuur.'

B.: 'Al hebben we zo onze eigen overwegingen, streven en taken, ons doel is dezelfde.'

A.: 'Hoe bedoel je?'

B.: 'Het behoud van de mens als soort.'

A.: 'Leg eens uit.'

B.: 'Het is nogal simpel. Waar blijven wij, als zij er niet meer zijn. Dan is het straks niet alleen hier oorverdovend stil, maar ook daar. Dan hebben we niks meer te doen. Nou dan kunnen we de tent wel sluiten, onszelf failliet verklaren, opheffen.'

A.: 'We kunnen toch ergens anders opnieuw beginnen?'

B.: 'Nou sorry, dat moet je dan maar alleen doen. Ik heb in deze hele onderneming mijn ziel en zaligheid gestoken en ik kan het niet opbrengen ergens anders weer van voor af aan te beginnen.'

A.: 'Los van het punt dat jij geen ziel en zaligheid hebt, lukt het mij niet om zonder jou een doorstart te maken.'

B.: 'Dus zullen we het daar moeten zien te rooien en dat betekent dat je dus je handen eens uit de mouwen moet steken.'

A.: 'Kan ik C. niet sturen om die lamstralen tot de orde te roepen?'

B.: 'C? Dat is je slechtste idee sinds eeuwen. Er is nog maar een handjevol dat op zijn komst zit te wachten. Dank zij jou denken ze dat ze op hem wachten, maar als het zover is schrikken ze zich wezenloos en menen dat ze met mij te maken hebben. Dat is C. al eens eerder overkomen, of ben je dat al weer vergeten?'

A.: 'Ik vergeet nooit iets. Maar vertel me eens wat je in gedachten hebt zodat we nog wat langer te stellen hebben met die mensen.'

B.: 'Er moet drastisch geschrapt worden in het aantal medewerkers, ik bedoel mensen. Ze worden te duur. Ja niet voor jou en mij, maar voor zichzelf. Ze vreten hun huis leeg om die vervolgens vol te schijten en de boel schoonmaken, ho maar. Er komen er ook steeds meer van, maar op een gegeven moment is het huis gewoon vol. Ze kunnen zelfs geen gasten meer ontvangen. Wij gaan niet de rotzooi voor ze opruimen, maar we kunnen ze wel wat meer lucht geven.'

A.: 'Dus toch een tweede huis voor ze neerzetten. Een buiten-huisje, bedoel je?'

B.: 'Sinds wanneer is het toegestaan lollig te zijn in dit oord?'

A.: 'Je hebt gelijk, maar wat bedoel je met 'ze meer lucht te geven?'

B.: 'Als er minder gasten zijn, is er voor ieder een groter stuk taart. Toch? Nou, met minder bewoners is er voor de anderen meer lucht.'

A.: 'Capito, maar had je al een idee hoe dat voor elkaar te krijgen?'

B.: 'Als je het aan mij overlaat, weet je wat je krijgt en ik weet dat jij daar niet op zit te wachten.'

A.: 'Je bedoelt toch niet oorlog? Wat ouderwets. Zelfs een kernoorlog is niet meer van deze tijd.'

B.: 'Dat klopt, maar dat geldt net zo goed voor die plagen van jouw. In Egypte kon het nog wel, maar we moeten met onze tijd meegaan en met een reddingsoperatie 3.0 komen.'

A.: 'Alles goed en wel, maar voor wanneer staat die gepland?'

B.: 'Daar heb ik al meer over nagedacht en ben uitgekomen op het jaar 2033.'

A.: 'Is die dan niet allang geweest?'

B.: 'Ligt eraan welke jaartelling je wilt gebruiken, maar door al dat luisteren naar oorverdovende stilte is het je kennelijk ontgaan dat ze daar al tijden de Gregoriaanse kalender gebruiken.'

A.: 'Wat was er dan mis met die van Julius?'

B.: 'Iets met tropenjaren geloof ik waardoor die wijsneuzen dachten dat ze in duizend jaar tijd een dag of acht zijn verloren.'

A.: 'Tropenjaren? Nou daar kan ik over meespreken, maar ik ga niet uitrekenen hoeveel dagen ik in die tijd dan wel niet al ben verloren. Maar waarom 2033?'

B.: 'Wil je het simpele of het alternatieve antwoord?'

A.: 'Begin maar simpel.'

B.: '2 x 0 x 3 x 3 = ?'

A.: 'Uhm, 0!'

B.: 'Nee, 18 natuurlijk!'

A.: 'Ga jij terug naar school! $2 \times 0 = 0$. $0 \times 3 = 0$, nog eens $0 \times 3 = 0$. Zero dus!'

B.: 'Doe niet zo flauw, die nul telt niet mee. Het antwoord is 18.'

A.: 'Ja, nou goed, maar wat is daar mee.'

B.: 'Je bent niet zo scherp meer als vroeger A. Wat is mijn rugnummer ook alweer?'

A.: '666.'

B.: 'Juist. En wat krijg je als je die bij elkaar optelt?'

A.: '216.'

B.: 'Nee, optellen, niet vermenigvuldigen.'

A.: 'Oh, sorry hoor. 18?'

B.: 'Goed zo!'

A.: 'Toch begrijp ik het nog niet.'

B.: '2033. Het jaar van de Duivel!'

A.: 'Oooo, zo... Maar dat vind ik niet goed hoor. Als jij wilt dat ik aan een grote opruiming ga meedoen, best, maar dan niet in jouw jaar!'

B.: 'Wil je het alternatieve antwoord dan misschien horen?'

A.: 'Kom maar op.'

B.: 'Je bent een merkwaardige vader, wist je dat? Je zoon, C!'

A.: 'Wat heeft die er nou mee te maken? Moet hij soms ook helpen opruimen?'

B.: 'C is geboren in het jaar? 3, goed zo! Gestorven en thuis gekomen in? 36. Prima! Want: $3 \times 6 = 18$.

A.: 'Nou wat zijn geboorte en thuiskomst betreft lopen de meningen geloof ik uiteen, maar goed het is al weer een tijdje geleden, maar dat C. 33 is klopt. Ik vond dat wel een mooi rond getal. Een beetje een knipoog naar jou.'

B.: 'Hoezo dat dan?'

A.: 'Hij is dood gegaan toen hij 33 was, maar hij is tussentijds nog een even teruggegaan naar de mensen om vervolgens definitief thuis te komen. Dus dat is 33×33 , wat uitkomt op 1089.'

B.: 'Ja, en?'

A.: 'Als je die getallen optelt krijg je ook 18. Tada!'

B.: 'Een beetje gezocht hoor! Fijn dat ik dat nu eindelijk weet. Maar goed, wat denk je nu van het jaar 2033 gezien de alternatieve uitleg?'

A.: 'Het brengt wel mooi onze lotsverbondenheid tot uitdrukking, maar ik betwijfel of die mensen het zullen snappen.'

B.: 'Snappen? Ze hebben nog nooit iets begrepen.'

A.: 'Mmm, en dankbaarheid kennen ze evenmin.'

B.: 'So, let's do it?'

A.: 'Wir schaffen dass!'

Deel 1

Jij bent een toevallig geboetseerd hompje van iets. Dat hompje rot. Dat rotten noemt het hompje zijn leven.

Lev Tolstoj, Mijn biecht

Hoofdstuk 1

Over een man die naar whisky smacht

De man die zojuist met enige moeite en daarom met begrijpelijke tegenzin was opgestaan, had ondanks, of juist dankzij, de knallende hoofdpijn als gevolg van infernale nachtmerries geen flauw benul dat hij later die dag (een bijna onherkenbare schemering zou speciaal voor hem, althans zo leek het, de toppen van de beuken, eiken en dennen nog een laatste maal een tedere, haast onmerkbare nachtkus geven) een einde aan zijn leven zou maken. Eindelijk. Want het was niet alleen de hoogste tijd, hij verlangde er al lang naar. Te lang. Maar daar was de man op het moment van opstaan nog niet mee bezig. Hij werd volledig in beslag genomen door het feit dat zijn bezwete, vrijwel volledig vuilgrijze haren bij het opstaan bleven kleven aan de door lichaamssappen aangevreten, uitgeteerde zwartleren bank. Daarna moest hij nog proberen de rest van zijn lijf los te weken van wat al jaren doorging als zijn bed: de zwartleren, aangevreten en uitgeteerde zwarte bank. De excrementen die zijn lichaam op een onbewaakt moment hadden uitgescheiden, kwamen zowat tot halverwege zijn rug. Zijn achterste leek als met ducttape voor altijd verbonden met daar waar de weinige gasten die hem bezochten (zijn schoonouders want verder kwam er tot zijn grote vreugde vrijwel niemand over de vloer), met hun keurige, frisgewassen kleding dienden plaats te nemen.

Toen hij eenmaal wankelend op zijn benen stond, rekte hij met de armen ten hemel geheven zijn rug, zijn stekende, pijnlijke onderrug, in het besef dat dit totaal zinloos was en dat het nu geen tijd was voor gymnastische oefeningen. Vanuit deze misplaatste orentehouding boog hij omlaag waarbij hij gelijktijdig zijn handpalmen tot in een al even misplaatste namasté samen-

bracht om vervolgens zijn bevulde ligplaats te besnuffelen zoals een hitsige reu de geur van een loopse teef. Hoe vreemd, stinken, echt stinken deed de half opgedroogde plek niet. Ook was er geen spoor van in verschillende mate van vertering verkerende etensresten. Het was gewoon weer een darmplas. Hij bedacht dat als hij de plek volledig zou laten drogen de volgende dag niemand zou weten van zijn anale lekkage. Maar hij voelde zich nog iets te veel mens om deze nestbevuilding voor zijn gezin verborgen te houden. Dus strompelde hij op haast lijkstijve benen naar de keuken om uit een kastje schoonmaakmiddel en een keukenrol te graaien, terug te strompelen naar de bank en deze zo goed en kwaad als het ging te reinigen. Daarna wachtte hem de taak zo stil mogelijk de trap naar boven te nemen om in de badkamer zijn vervuilde pyjamabroek en T-shirt onder een warme waterstraal uit te spoelen om vervolgens zichzelf onder de douche als het ware ritueel te reinigen. Dit keer hoorde hij geen slaperige kindervoetjes via de overloop de trap naar zolder nemen, daar waar de echtelijke slaapkamer al maanden, jaren treurde (dat hoopte hij tenminste) over zijn afwezigheid; kennelijk had zijn zoon al direct zijn plek ingenomen zodat moeder het 's nachts niet te eenzaam zou hebben. Nadat hij zich had afgedroogd trok hij een schone pyjamabroek en T-shirt aan en ging op kousenvoeten weer de trap af. Het was inmiddels half vier. Wat te doen?

Van slapen zou het niet meer komen die nacht, zo wist hij. Voor koffie was het nog te vroeg, bovendien zou de stoommachine die doorging voor espressoapparaat het hele huis wakker sissen, dampen en bulderen. Dan maar weer aan de wijn, dacht hij. De literfles goedkope bocht stond nog bijna halfvol op zijn vaste plek op de grond naast de zwarte bank. Een tot aan de rand volgeschonken waterglas stond op een rond glazen bijzettafeltje zo te spreken met zijn voeten in een plasje verspilde witte wijn, chardonnay die niet naar chardonnay smaakte en de naam chardonnay onwaardig was. Maar dat deerde de man geenszins, als het maar goedkoop was, als er maar genoeg van in huis was. Zijn smaakpapillen waren door het kettingroken en de liters goedkope whisky toch al net zo weggeteerd als zijn darmwand en hersen-